

МОЖЛИВЕ ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ ПАНШТОВОЇ СЛУЖБИ ВІЄЗІННЕЇ УКРАЇНИ

W artykule omówiono zostały niektóre aspekty procesu reformowania Państwowej Służby Więziennej Ukrainy. Zdefiniowane zostały podstawowe pytania, odpowiedzi na które powinny stać się drogowskazem w procesie przekształcania systemu penitencjarnego.

Słowa kluczowe: Państwowa Służba Więzienna Ukrainy, probacja, Ministerstwo Sprawiedliwości Ukrainy.

POSSIBLE FUTURE REFORM STATE PENITENTIARY OF UKRAINE

The article discusses some aspects of the reform of the State Penitentiary Service of Ukraine. Defined basic questions, the answers to which should be the guiding light in the conversion of the penal system.

Key words: State Penal Service of Ukraine, probation, the Ministry of Justice of Ukraine.

МОЖЛИВІ ПЕРСПЕКТИВИ РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

У статті розглянуто окремі аспекти процесу реформування Державної кримінально-виконавчої служби України. Визначено базові питання, відповіді на які мають стати дороговказом у процесі перетворення кримінально-виконавчої системи.

Ключові слова: Державна кримінально-виконавча служба України, пробація, Міністерство юстиції України.

Постановка проблеми. Вагоме значення для формування ефективної системи боротьби зі злочинністю відіграє цілісне та комплексне розуміння місця кримінально-виконавчої служби в системі державних органів, на основі чого має організовуватись її якісна робота. Нажаль це питання на даний час далеке від вирішення, та навіть навпаки, з урахуванням різних підходів та невизначеності подальшого розвитку кримінально-виконавчої служби, фактично ані керівництво служби, ані рядові співробітники не розуміють їх подальшої долі.

Стан дослідження. За останні 25 років процес реформування кримінально-виконавчої системи набув ознаки безперервності, при цьому, стабільність спроб змінити систему не зумовило досягнення будь-яких реальних зрушень у кращий бік. Питання реформування Державної кримінально-виконавчої служби України (далі – ДКВС України) ставало предметом детального наукового аналізу значної кількості науковців, серед них варто назвати : Бадиру В.А., Геля А.П., Джужу О.М., Денисову Т.А., Кондратішину В.В., Копотуна І.М., Фріса П. Л., Степанюка А. Х., Яковець І.С.

Безумовно, висновки, до яких дійшли зазначені науковці у своїх публікаціях розвинули теоретичну базу для реформування ДКВС України, і підлягають врахуванню. Однак, не вдаючись до аналізу різного роду поглядів на перспективи реформування, що

O. Kolb
doktor habilitowany
 nauk prawnych,
 profesor katedry kryminologii
 oraz prawa karno-
 wykonawczego
 Narodowej Akademii Spraw
 Wewnętrznych
 (m. Kijów, Ukraina)

K. Avtukhov
 doktor nauk prawnych,
 starszy pracownik naukowy
 sektoru badań naukowych nad
 problematyką
 ustawodawstwa karno-
 wykonawczego
 naukowo-badawczego
 instytutu
 studiów nad problematyką
 przestępczości
 im. akademika Stashyna
 Narodowej Akademii Nauk
 Prawnych Ukrainy
 (m. Charkow, Ukraina)

висловлюються в науковій літературі, у даній статті ми маємо на меті розгляд базових питань, вирішення яких, в першу чергу, і має зумовлювати прийняття того чи іншого формату оптимальної системи державного органу, що буде займатися виконання кримінальних покарань.

Виклад основних положень. Пріоритетним завданням реформування ДКВС України, як ми вважаємо, має бути приведення її діяльності у відповідність до вимог чинних законів, оскільки відповідно до вимог ст. 8 Конституції України в нашій державі визнається і діє принцип верховенства права, закони та інші нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції України і повинні відповідати їй [1].

Зазначений принцип у повній мірі стосується і кримінально-виконавчої діяльності. Як з цього приводу зазначено у п. 14 ст. 92 Конституції України, виключно законами України визначаються організація і діяльність органів і установ виконання покарань.

А що є сьогодні на практиці? Підзаконним нормативно-правовим актом, а саме – Указом Президента України від 9 грудня 2010 року «Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади» [2] – незалежний державний орган України – ДКВС України підпорядкували Міністру юстиції України.

У той самий час, досі в ст. 6 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України» від 23 червня 2005 р., зазначено, що ДКВС України діє відповідно до закону і складається з центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання покарань [3]. І нічого ні у цій нормі, ні в інших статтях Закону не говориться про підпорядкованість ДКВС України Міністерству юстиції.

Натомість, знову ж таки, в іншому підзаконному нормативно-правовому акті – Положенні про Державну пенітенціарну службу України, затвердженому Постановою Кабінету Міністрів України від 6 липня 2014 року №225 [4] зазначено, що діяльність Державної пенітенціарної служби України спрямовується і координується Кабінетом Міністрів України через Міністра юстиції України.

Виникає питання: чому не було здійснено подібне підпорядкування у спосіб, що відповідав би загальним вимогам нормотворчості та державного управління? Варто було внести зміни спочатку до профільного Закону України («Про Державну кримінально-виконавчу службу України»), а потім прийняти підзаконні нормативно-правові акти.

Не виступаючи принципово проти «зближення» ДКВС України та Міністерства юстиції, слід звернути увагу на необхідність здійснення будь-яких змін не на волюнтаризських позиціях, а виходячи з вимоги чинного законодавства.

Нажаль, наведених недоречностей та недотримання конституційного (ст. 19 Конституції України) та визначеного в ст. 5 Кримінально-виконавчого кодексу України (далі – КВК України) принципу законності [5] можна назвати дуже багато [6]. Взяти, хоча б зміст ст. 1 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України», у якій зазначено, що на ДКВС України покладається завдання щодо здійснення єдиної державної політики у сфері виконання покарань.

Фактично ця норма не відповідає змісту ст. 11 КВК України, у якій окрім ДПтС України та кримінально-виконавчих інспекцій, до органів, що виконують покарання віднесені: центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері організації примусового виконання рішень суддів та інших органів (посадових осіб) (ч. 7 ст. 11 та ст. 12 КВК України); військові частини, гауптвахти, дисциплінарні батальйони (ч.7 ст.11).

Тільки коли в Україні буде поважатись та виконуватись Конституція України та Закони, можна буде вести мову про перспективу здійснення «законного» реформування кримінально-виконавчої системи.

Найбільш виваженим, та доцільним з позиції фахівців у пенітенціарній сфері виступає варіант реформування, за яким передбачено поступове інтегрування ДКВС України у склад Міністерства юстиції України. Серед аргументів на користь можливості такого вектору варто згадати про попередній досвід. До виокремлення в 1998 р. Державного департаменту України з питань виконання покарань він функціонував в складі Міністерства внутрішніх справ. Відверто кажучи, з 1998 році структура ДКВС не зазнала суттєвих змін, окрім регулярного перейменування, тому вбачаю, що перспектива повернення кримінально-виконавчої системи до структури певного міністерства не є дуже складною в організаційному плані проблемою.

Єдине що, вимоги сучасності, а саме прийнятий рік тому Закон України «Про пробацію» зумовлюють необхідність розмежувати два паралельних структурних підрозділи: 1) виконання покарань; 2) пробації. Як варіант можливе утворення у складі Міністерства юстиції України Департаменту виконання покарань та Департаменту пробації.

Крім того, слід вказати, що нині сама структура ДКВС України є вкрай не збалансованою та потребує удосконалення. З законодавством в нас фактично є Державна кримінально-виконавча служба України, до її складу входить ще одна служба – Державна пенітенціарна служба України (центральный орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері виконання кримінальних покарань). Крім того, законодавчо невизначеним залишається питання місця запровадженого Законом України «Про пробацію» центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері пробації.

Фактично в нас є три елемента, з них два називаються службами, ще 2 мають статус центральных органів виконавчої влади, при цьому ці «дублі» не співпадають. І все це додатково ускладнюється тим, що орган пробації діє одночасно і як центральный орган виконавчої влади і як органи на місцях (в ЗУ «Про пробацію» не вказано на існування територіальних органів пробації, тобто в регіонах створення пробації не передбачено).

Іншим важливим аспектом державного значення є намічена конституційна реформа органів місцевого самоврядування та децентралізація органів державної влади та органів управління в Україні.

Відповідно до ст. 93 КВК України, засуджений до позбавлення волі весь строк покарання відбуває в одній виправній чи виховній колонії, як правило, у межах адміністративно-територіальної одиниці відповідно до його місця проживання до засуджених. Враховуючи вказане положення можна стверджувати, що і нині засуджений зберігає тісний зв'язок з тією територіальною громадою, до якої він відносився до засудження. Ще більше значення має діяльність органів місцевого самоврядування при організації процесу виконання покарання не пов'язаних з позбавленням волі, зокрема громадські роботи, та соціальної адаптації звільнених з місць позбавлення волі.

Питання співпраці місцевих громад та органів і установ виконання покарань має вирішуватись за рахунок надання органам місцевого самоврядування реальної можливості фінансувати органи та установи виконання покарань і, таким чином, реалізовувати принцип участі громадськості у передбачених законом випадках у кримінально-виконавчій діяльності (ст. 5 та ст. 25 КВК України).

Однак, для запровадження реформ, яка буде базуватись на новій парадигмі місцевого самоврядування необхідно розуміти чітке співвідношення різних гілок державної влади з місцевими громадами, і вже з цих позицій виробляти якісну концепцію реформування ДКВС України. Фактично, це можливо зробити лише після внесення необхідних змін до Конституції України, Закону України «Про органи місцевого самоврядування» [7], та інших законодавчих актів. І вже після цього можна планувати та проводити реформу ДКВС України, яка має перспективи закінчитись чимось більше, а ніж зміною назви центрального органу виконання кримінальних покарань.

Окремого вирішення вимагає дискусійне питання можливості виконання Міністерством юстиції, як цивільним органом, правозастосовних та правоохоронних функцій, покладених нині на ДКВС України. З цього приводу існують різні погляди. З одного боку в більшості європейських країнах функції виконання покарань повністю виконує підрозділи Міністерства юстиції.

З іншого боку є позиція, що Міністерство юстиції України не може виконувати правозастосовні та правоохоронні функції, на що вказують як вітчизняні теоретики [8, с. 127-134], так і досвід окремих європейських країн [9], а також історією, зокрема, створення Європейського союзу (ЄС) [9].

При цьому варіантом вирішення може бути також й зміна повноваження та функції Міністерства юстиції України та приведення їх у відповідність правового статусу аналогічних відомств за кордоном (там, зокрема, де на Мінюст покладено функції виконання покарань). Зарубіжний досвід також підказує до потреби розширення участі поліції в діяльності УВП, адже саме поліцейські підрозділи, переважно, виконують ті правоохоронні функції, що виходять за межі компетенції штатних співробітників виправних установ.

Як висновок, з приводу змісту можливих варіантів реформування ДКВС України та змісту діяльності Міністерства юстиції України можна зауважити наступне. У Великій Британії, зокрема Англії, досі використовують судові прецеденти (від лат. *praecedens* – рішення суду, що приймається за зразок при вирішенні аналогічних справ у подальшому [13, с. 465]). Однак не зважаю на значну консервативність (від лат. *conservare*– охороняти, зберігати [13, с. 286]). Британії вона досягла значних успіхів як в ефективності регулювання правовідносин загалом, так і в сфері виконання кримінальних покарань, зокрема. Виникає питання, чому в Україні, реформуючи будь-яку сферу суспільної діяльності, не спираються на позитивний досвід національної правової системи (часів «Руської Правди», «Литовських статусів», «Козацької доби», т.ін.), що є необхідною умовою поступального розвитку будь-якої держави і права [16, с. 347-348].

І ще одне, чому варто повчитись у західних партнерів: там спочатку шукають кошти, а потім роблять реформи [17, с. 144], а в Україні – все навпаки. Починаючи з 1991 року по теперішній час на забезпечення діяльності ДКВС України з Державного бюджету виділяється лише 40% від потреб [18, с. 104-105]; а тому органи та установи мають «заробляти». І це притому, що за чинною редакцією КВК України (ст.ст. 8, 107) засуджені не зобов'язані працювати; підприємствам ДКВС України не надаються пільги з оподаткування та по факту вони не відповідають закріпленому статусу казенних (ст. 13 Закону України «Про Державну кримінально-виконавчу службу України»).

Як результат, у системі ДКВС України досить високим є рівень корупції та вчинення злочинів персоналом органів і установ виконання покарань, при цьому найбільша питома вага цих суспільно небезпечних діянь припадає на керівників підрозділів [19].

Без сумніву, реформувати ДКВС України у сучасних умовах потрібно, але з урахуванням правил юридичної техніки [18, с. 510], дотримання принципів правотворчості, зокрема принципу системності [18, с. 295], а також залучення до цього процесу найбільш кваліфікованих фахівців у сфері виконання покарань, включаючи зарубіжних, та різноманітних громадських інститутів і представників органів місцевого самоврядування.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Конституція України :зі змінами. – Х. : Право, 2014. – 68 с.
2. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: Указ Президента України від 09 грудня 2010 року № 1085/2010 // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.
3. Про Державну кримінально-виконавчу службу України: Закон України від 23 черв. 2005 р. // Офіційний вісник України. – 2005. – № 30. – Ст. 409.
4. Положення про Державну пенітенціарну службу України: затв. постанов. Кабінету Міністрів України від 02.07.2014 р. № 225 // Офіц. вісн. України. – 2014. – № 54. – Ст. 1452.
5. Кримінально-виконавчий кодекс України: прийнятий Верховною Радою України 11 липня 2003 року // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 3-4. – Ст. 21.
6. Колб О.Г. Установа виконання покарань як суб'єкт запобігання злочинам: дис... докт. юрид. наук / 12.00.08 – К.: НАВСУ, 2007. – 513 с.
7. Про місцеве самоврядування України: Закон України від 21 трав.1997 р. №280/97-ВР // Офіційний вісник України. – 1997. – № 25. – Стр. 20.
8. Скакун О. Ф. Теорія держави і права : [підруч.] / Скакун О. Ф.; пер. з рос. – Х. :Консум, 2001. – 656 с.
9. 25 років місцевого самоврядування у Польщі – відповідальність децентралізованої влади на прикладі міста Люблін // 25 років місцевого самоврядування – успіх Польщі на регіональному та місцевому рівнях, досвіду і промоція добрих практик: Матеріали семінару, м. Люблін, 15 червня 2015 р. – Люблін: Конгрес ініціатив Східної Європи, 2015. – 80 с.
10. Historia Integracji Europejskiej.- Warszawa: Rzeczpospolita Polska, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, 2015. – 67s.
11. Про міжнародні договори: Закон України від 29 червня 2004р. № 1906-IV// Офіційний вісник України. – 2004. – № 35. – Ст. 2317.

12. Положення про Державний департамент України з питань виконання покарань: Затв. Указом Президента України від 31 липня 1998 року // Офіційний вісник України. – 1998. - №31. – Ст. 1162.
13. Доклад Правительству Украины Европейского комитета по предупреждению пыток по результатам визита 8-24 февраля 1998 г. – 2-е изд., испр. и доп. // Аспект: Инф. бюл. – Донецк: Донецкий Мемориал, 2003. - №2 (10) . – С. 8-100.
14. Булыко А. Н. Большой словарь иностранных слов. 35 тысяч слов / А. Н. Булыко. – 3-е изд., испр., перераб. – Москва : Мартин, 2010. – 704 с.
15. Кримінальний процесуальний кодекс України. Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України у зв'язку з прийняттям кримінального процесуального кодексу України» станом на 25 травня 2012 року: (Відповідає офіц.. текстів). – К.: Аерта, 2012. – 304 с.
16. Європейські пенітенціарні правила: Рекомендація № R (2006) 2 Комітету Міністрів держав-учасниць: прийнята 11 січня 2006 року на 952-й зустрічі заступників Міністрів. – Донецьк: Донецький Меморіал, 2010. – 32 с.
17. Теорія держави і права: підруч. для студ. юрид. вищ. навч. закл. / О.В. Петришин, С.П. Погребняк, В.С. Смородинський та ін.; за ред. О.В. Петришина. – Х.: Право, 2014. – 368 с.
18. Панасюк М.Б. Проблеми реабілітації ув'язнених: західний досвід // Проблеми пенітенціарної теорії і практики. – 2001. – № 6. – С. 144-157.
19. Реалізація принципу диференціації та індивідуалізації виконання покарань у кримінально-виконавчій діяльності України / Колб О.Г., Джужа О.М., Конопельський В.Я. та ін.; за заг. ред. д.ю.н., проф. О.Г. Колба та д.ю.н., проф. О.М. Джужа. – К.: Кондор-Видавництво, 2016. – 336 с.
20. Кримінологічні та оперативно-розшукові засади запобігання злочинам і правопорушенням, що вчиняються персоналом виправних колоній : моногр. / [В. В. Коваленко, О. М. Джужа, О. Г. Колб та ін.]; за заг. ред. В. В. Коваленка. – К.: Атіка – Н, 2011. – 368 с.

POSSIBLE FUTURE REFORM STATE PENITENTIARY OF UKRAINE

O. KOLB, K. AVTUHOV

Statement of the problem. Of great importance for the formation of an effective system of combating crime plays a holistic and integrated understanding of the place of the criminal-Executive service in the system of state bodies, which must organize its high-quality work. Unfortunately this issue is currently far from resolved, and on the contrary, taking into account the different approaches and uncertainties in the future development of the criminal Executive service, in fact, neither the managers nor ordinary employees do not understand their fate.

The state of research. Over the past 25 years, the process of reforming the penal system acquired the characteristics of continuity, in this case, the stability of the attempts to change the system not led to the achievement of any real change for the better. The issues of reforming the State criminal-Executive service of Ukraine (hereinafter – DCAF Ukraine) became the subject of a detailed scientific analysis of a large number of scientists, among them should be mentioned : the Badir V. A., Gel A. P., Juju A. M., T. A. Denisova, V. V. Condratchi, Kopotun I. M., Vries P. L., Stepanyuk A. H., I. S. Yakovets

Of course, the conclusions reached by these scientists in their publications developed the theoretical basis for the reform of the DCAF of Ukraine, and shall be accounted for. However, without resorting to the analysis of different kinds of views on the prospects of reform being raised in the scientific literature, in this paper we aim at considering the basic issues that, in the first place, and should pre-empt the adoption of a format of optimal system of state authority, which will deal with the enforcement of criminal sanctions.

Summary of the main provisions. Priority reform DCAF Ukraine, we believe, should be to bring its activities in compliance with existing laws, as in accordance with the requirements of article 8 of the Constitution of Ukraine in our state is recognized and the principle of the rule of law, laws and other regulatory legal acts accepted on the basis of the Constitution of Ukraine and shall conform to it [1].

This principle fully applies to correctional activities. How about this is in paragraph 14 of article 92 of the Constitution of Ukraine, the laws of Ukraine define the organization and activities of bodies and establishments of execution of punishments.

And what is in practice today? Regulatory legal act, namely decree of the President of Ukraine of 9 December 2010 "On optimizing the system of Central Executive bodies" [2] is an independent state body of Ukraine – Ukraine DCAF subordinated to the Minister of justice of Ukraine.

At the same time, still in article 6 of the Law of Ukraine "On State criminal-Executive service of Ukraine" of 23 June 2005, stated that Ukraine DCAF operates in accordance with the law and consists of a Central Executive authority that implements the state policy in the sphere of execution of punishments [3]. And nothing in this rule nor in other articles of the Law no mention of DCAF subordination of Ukraine to the Ministry of justice.

But, again, in another sub-legal act – the regulations on the State penitentiary service of Ukraine, the approved resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine from July 6, 2014 №225 [4] observed that the activities of the State penitentiary service of Ukraine is directed and koordiniruyutsya by the Cabinet of Ministers of Ukraine through the Minister of justice of Ukraine.

The question arises: why wasn't it carried out such discipline in a manner that would be consistent with the General requirements of rule-making and public administration? Cost to make changes first to the relevant Law of Ukraine "On State criminal-Executive service of Ukraine", and then take sub-legal acts.

Not fundamentally opposed to speaking of "convergence" between DCAF and the Ministry of justice, should pay attention to the need to implement any changes not on voluntaristic positions, and on the basis of the requirements of current legislation.

Unfortunately, given the discrepancies and the failure to comply with the constitutional (article 19 of the Constitution) and defined in article 5 of the Criminal Executive code of Ukraine (hereinafter WHC) of the principle of legality [5] can be described as very much [6]. Take a look at the content of article 1 of the Law of Ukraine "On State criminal-Executive service of Ukraine", which indicates that in Ukraine DCAF has the mission of implementing a single state policy in the sphere of execution of punishments.

In fact, this norm does not match the content of article 11 of KVN of Ukraine, which in addition to the Gpts of Ukraine and the criminal-Executive inspections of the bodies performing punishment include: the Central Executive authority that implements the state policy in the sphere of compulsory execution of court decisions and other bodies (officials) (part 7 of article 11 and article 12 of KVN of Ukraine); military units, guardhouses, disciplinary battalions (part 7 of article 11).

Only when Ukraine will povtiats and to execute the Constitution and Laws, it will be possible to talk about the prospects for the achievement of "legitimate" reform of the penal system.

The most balanced and appropriate from the perspective of experts in the prison field version of the reform acts, which provided for gradual integration of Ukraine DCAF part of the Ministry of justice of Ukraine. Among the arguments in favor of the possibility of such a vector is to recall the previous experience. Prior to the allocation in 1998, the State Department of Ukraine concerning execution of punishments he functioned within the Ministry of internal Affairs. Frankly, from 1998 DCAF structure has not changed significantly, except for regular renaming, so you can see that the prospect of a return to the criminal-Executive system to a certain structure of the Ministry is not very difficult to organize the problem.

The only thing that the demands of modernity, and it adopted a year ago, the Law of Ukraine "On probation" predetermine the need to distinguish between two parallel subdivisions: 1) corrections; 2) probation. As a variant it is possible to create within the Ministry of justice of Ukraine Department of corrections and Department of probation.

In addition, it should be noted that now the structure of DCAF Ukraine is extremely unbalanced and needs improvement. With the laws we actually have a State criminal-Executive service of Ukraine, it is composed of one service of the Public penitentiary service of Ukraine (the Central body of Executive power that implements the state policy in the sphere of execution of criminal sanctions). In addition, the law remains uncertain the question of space introduced by the Law of Ukraine "On probation" Central body of Executive power that implements the state policy in the sphere of probation.

In fact, we have three elements, two of them called services, another 2 have the status of Central bodies of Executive power, however, these "duplicates" are not the same. And all this is further complicated by the fact that the body of probation and simultaneously acts as the Central body of Executive power bodies (law of Ukraine "On probation" are not listed on the existence of territorial bodies of the probation, that is, in the regions, the creation of probation is not provided).

Another important aspect of public values is the planned constitutional reform of local governments and decentralization of state authorities and administration bodies in Ukraine.

According to article 93 of KVN of Ukraine sentenced to imprisonment for the whole term of serving punishment in one correctional or educational colony, as a rule, within administrative territorial unit in accordance with his place of residence to the prisoners. Given the above situation it can be argued that the now convicted and retains close links with the territorial community to which he belonged to the condemned. Even more important is the activity of bodies of local self-government at the organisation of process of execution of punishment not connected with imprisonment, in particular community work, and social adaptation released from places of imprisonment.

The issues of cooperation of local communities and authorities and penal institutions should be addressed by providing local governments with a real opportunity to Fund the agencies and institutions of execution of punishments and, thus, to implement the principle of public participation in the law-stipulated cases in correctional activities (article 5 and article 25 of KVN of Ukraine).

However, for the implementation of reforms, which will be based on a new paradigm of local government need to understand clearly the relation of different branches of state power with local communities, and from these positions to produce a quality concept of reforming Ukraine DCAF. In fact, this can only be done after making the necessary changes to the Constitution of Ukraine, law of Ukraine "About local government" [7], and other legislative acts. And then you can plan and carry out the reform DCAF Ukraine, which has the potential to result in something more than a name change of the Central body on execution of criminal sanctions.

The solution requires a separate discussion the question of the possibility of execution by the Ministry of justice, as civil authority, enforcement and law enforcement functions assigned DCAF is now in Ukraine. For this reason there are different views. On the one hand in most European countries the function of corrections is fully compliant with the units of the Ministry of justice.

On the other hand there is the position that the Ministry of justice of Ukraine can not perform law enforcement and law enforcement functions, as indicated by domestic theorists [8, p. 127-134], and the experience of individual European countries [9], as well as history, in particular the creation of the European Union (EU) [9].

In this case, the solution may also change the powers and functions of the Ministry of justice of Ukraine and conform to the legal status of similar departments abroad (where, in particular, on the Ministry of justice is entrusted with the execution of sentences). International experience also suggests the need to expand police involvement in the activities of ITU, because police units mainly perform those law enforcement functions that go beyond the competence of the staff of correctional institutions.

As a conclusion, concerning the content of possible options for the reform of Ukraine DCAF and the contents of activities of the Ministry of justice of Ukraine it is possible to notice the following. In the UK, in particular England, is still used for judicial precedents (from lat. *praecedens* – a court decision taken as a sample in dealing with similar cases in the future [13, p. 465]). However, do not pay attention to the significant conservatism (from lat. *conservare*– to preserve, conserve [13, p. 286]). In Britain she has achieved considerable success as the effectiveness of regulation of legal relations in General and in the sphere of execution of criminal punishments, in particular. The question arises, why in Ukraine, reforming any sphere of public activity, not based on the positive experience of the national legal system ("Russian Truth", "Lithuanian status", "Cossack age", etc.), which is a necessary condition for progressive development of any state and law [16, p. 347-348].

And another thing, what we should learn from Western partners: there are looking for money first, and then make reforms [17, p. 144], and in Ukraine – all the way around. Since 1991 till the present time in the provision of DCAF activities of Ukraine from the State budget allocated only 40% of the needs [18, pp. 104-105]; therefore, the authorities should "earn". And despite the

fact that in the current version of KVN of Ukraine (articles 8, 107) inmates are not required to work; DCAF enterprises of Ukraine are not provided preferential tax treatment and in fact they do not meet the enforceable status of the Treasury (art. 13 of the Law of Ukraine "On State criminal-Executive service of Ukraine").

As a result, in the system of Ukraine DCAF fairly high level of corruption and crimes committed by personnel of the bodies and institutions of execution of punishments, with the greatest proportion of these socially dangerous acts falls on the heads of the divisions [19].

Without a doubt, reform DCAF Ukraine in modern conditions is necessary, but subject to the rules of legal technique [18, p. 510], the observance of the principles of law-making, in particular the principle of consistency [18, p. 295], as well as involvement in this process the most qualified professionals in the field of corrections, including foreign, and various public institutions and representatives of local authorities.

REFERENCES:

1. Konstytuciya Ukrayiny :zi zminamy. – X. : Pravo, 2014. – 68 s.
2. Pro optymizaciyu systemy centralnyx organiv vykonavchoyi vlady: Ukaz Prezydenta Ukrayiny vid 09 grudnya 2010 roku # 1085/2010 // <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.
3. Pro Derzhavnu kryminalno-vykonavchu sluzhbu Ukrayiny: Zakon Ukrayiny vid 23 cherv. 2005 r. // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2005. – # 30. – St. 409.
4. Polozhennya pro Derzhavnu penitenciarnu sluzhbu Ukrayiny: zatv. postan. Kabinetu Ministriv Ukrayiny vid 02.07.2014 r. # 225 // Ofic. visn. Ukrayiny. – 2014. – # 54. – St. 1452.
5. Kryminalno-vykonavchij kodeks Ukrayiny: pryjnyatyj Verxovnoyu Radoyu Ukrayiny 11 lypnya 2003 roku // Vidomosti Verxovnoyi Rady Ukrayiny. – 2004. – # 3-4. – St. 21.
6. Kolb O.G. Ustanova vykonannya pokaran yak subyekt zapobigannya zlochynam: dys... dokt. yuryd. nauk / 12.00.08 – K.: NAVSU, 2007. – 513 s.
7. Pro misceve samovryaduvannya Ukrayini: Zakon Ukrayiny vid 21 trav.1997 r. #280/97-VR // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 1997. – # 25. – Stor. 20.
8. Skakun O. F. Teoriya derzhavy i prava : [pidruch.] / Skakun O. F.; per. z ros. – X. :Konsum, 2001. – 656 s.
9. 25 rokiv misceвого samovryaduvannya u Polshhi – vidpovidalnist decentralizovanoyi vlady na prykladi mista Lyublina // 25 rokiv misceвого samovryaduvannya – uspix Polshhi na regionalnomu ta miscevomu rivnyax, dosvidu i promociya dobryx praktyk: Materialy seminaru, m. Lyublin, 15 chervnya 2015 r. – Lyublin: Kongres iniciativ Sxidnoyi Yevropy, 2015. – 80 s.
10. Historia Integracji Europejskiej.- Warszawa: Rzeczpospolita Polska, Ministerstwo Spraw Zagranicznych, 2015. – 67s.
11. Pro mizhnarodni dogovory: Zakon Ukrayiny vid 29 chervnya 2004r. # 1906-IV// Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 2004. – # 35. – St. 2317.
12. Polozhennya pro Derzhavnyj departament Ukrayiny z pytan vykonannya pokaran: Zatv. Ukazom Prezydenta Ukrayiny vid 31 lypnya 1998 roku // Oficijnyj visnyk Ukrayiny. – 1998. - #31. – St. 1162.
13. Doklad Pravytelstvu Ukrainy Evropejskogo komyteta po preduprezhdenyyu rytok po rezultatam vyzyta 8-24 fevralya 1998 g. – 2-e yzd., yspr. y dop. // Aspekt: Ynf. byul. – Doneczk: Doneczkij Memoryal, 2003. - #2 (10) . – S. 8-100.
14. Булыко А. N. Bolshoj slovar ynostrannyx slov. 35 тыsyach slov / А. N. Булыко. – 3-е yzd., yspr., pererab. – Moskva : Martyn, 2010. – 704 s.
15. Kryminalnyj procesualnyj kodeks Ukrayiny. Zakon Ukrayiny «Pro vnesennya zmin do deyakyx zakonodavchyx aktiv Ukrayiny u zvyazku z pryjnyattam kryminalnogo procesualnogo kodeksu Ukrayiny» stanom na 25 travnya 2012 roku: (Vidpovidaye oficz.. tekstovi). – K.: Aerta, 2012. – 304 s.
16. Yevropejski penitenciarni pravyla: Rekomendaciya # R (2006) 2 Komitetu Ministriv derzhav-uchasnycz: pryjnyata 11 sichnya 2006 roku na 952-j zustrichi zastupnykiv Ministriv. – Doneczk: Doneczkij Memorial, 2010. – 32 s.

17. Teoriya derzhavy i prava: pidruch. dlya stud. yuryd. vyshh. navch. zakl. / O.V. Petryshyn, S.P. Pogrebnyak, V.S. Smorodynskiy ta in.; za red. O.V. Petryshyna. – X.: Pravo, 2014. – 368 s.

18. Panasyuk M.B. Problemy rehabilitaciyi uvyaznenyx: zaxidnyj dosvid // Problemy penitenciarnoyi teorii i praktyky. – 2001. – # 6. – S. 144-157.

19. Realizaciya pryncypu dyferenciaciyi ta indyvidualizaciyi vykonannya pokaran u kryminalno-vykonavchij diyalnosti Ukrayiny / Kolb O.G., Dzhuzha O.M., Konopelskyj V.Ya. ta in.; za zag. red. d.yu.n., prof. O.G. Kolba ta d.yu.n., prof. O.M. Dzhuzhy. – K.: Kondor-Vydavnyctvo, 2016. – 336 s.

20. Kryminologichni ta operatyvno-rozshukovi zasady zapobigannya zlochynam i pravoporushennyam, shho vchynyayutsya personalom vypravnyx kolonij :monogr. / [V. V. Kovalenko, O. M. Dzhuzha, O. G. Kolb ta in.] ; za zag. red. V. V. Kovalenka. – K. :Atika – N, 2011. – 368 s.